

LITERAIR

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld.

Drie gedichten voor het Lappersfortbos met verwijzingen naar de bedrijven die de buurt sieren

Paul Demets

Breinaaldwoud*

Die levende ben ik. Een spreken dat ontwaakt
op een bed van naalden en de geur van hars.
Een raam dat uitzicht op me heeft.
In haar handen vertakt zich de kamer,

vangt het ritselen aan. Hoe zij uit haar
haren een kruin tevoorschijn kamt. Rond
haar enkels de grond die stolt. Het is
maar dat ik me een bast verbeeld,

opschietend groen dat haar over de schouders
valt, haar met dagorde bekleedt in een kamerjas.
En verdwijnt ze dan, zoals alleen zij
verdwijnen kan, in de ochtend voor de bijl.

Het tikken van naalden, een steek, steeds
verder. Licht is van wol. Dat werk daar
dat zij heeft opgezet, ik tel het, raap het op,
ontrafel tot de draad. De kamer een woud

waar geen boom rechtstaat.

*: FN had vroeger vlakbij het Lappersfortbos een vestiging waar breinaalden gemaakt werden. En minder onschuldige munitie.

Fabricom

Staal heeft een plan. Het hamert zijn wil
waar dauw met bosgroen vergadert
en slaat zijn platte hand op tafel, een vlam
in de pan. Staal heeft een gezicht. Niet

te onderscheiden in het ochtendlicht.
Bestond staal in het wild, een jager dan
die, van zichzelf verzadigd, wel wat wil
met lood, maar liever alles voor hem uit

ziet vluchten dan zelf te kijken in starre
ogen, het gerafeld vel van een dierlijke dood.
Staal maakt ons koud. Begint ons aan te raken,
gaat over onze tong. Hoe staal dan

naar binnen gaat, zoekt naar ons vuur,
ook onze vlammen likt, onze as eet op de duur.
Dat staal zijn wij. Glanzend lonkt het graf.
Maar hier geworteld te zijn, niet van elkaar

te onderscheiden, bedrijven wij. Het is
onze natuur: nooit af.

Bombardier

Nu de opgraving werd begraven, de sloop verbouwd,
de bomen gehard zijn uit hun zaagsel. Nu likdoorns,
eelt onze huid strelen, nu het verstoft, bladdert,
nu de verkruiemeling het brood vult d at we eten,

nu de ontbladering verwaait, het gevulde moeras
vaste voet ketent, kikkers ontslapen,
terwijl het niet regent op onze natte schouders,
begin oktober lentelicht ons herinnert en

de populieren hun hoogtevrees vergeten te vieren,
hun afstamming op de vrachtwagen, zijn
de straten, alle ramen van de stad
op de hoogte. Ze zwijgen hun monden vol,

bevragen hun antwoorden. Hun afwezigheid blijft
hier opdagen. Nemen wij dan de trein, ontrollen
wagons naar hun stations. En ontvolken
de aarde. De wereld is beter zonder ons.

Paul Demets is dichter, onderzoeksassistent aan de Koninklijke Academie voor Schone
Kunsten (Hogeschool Gent) en poëzierecensent voor De Morgen.